

MANIFEST DE PRESENTACIÓ DELS CAPGROSSOS AL POBLE DE CALDES (Festa Major de 1991)

Aquests cap-grossos, de forma caricaturitzada, rememoren la història incerta de l'assentament dels romans aquí a Caldes de Malavella i dels personatges que suposadament el protagonitzaren:

Era pels volts de l'any 218 abans de Crist quan, amb motiu de la 2a. Guerra Púnica, un gran estol de tropes romanes va desembarcar a les platges d'Empúries amb l'interès d'establir un nou front en la contesa plantejada amb els valents cartaginesos. Amb això que una colla de romans poc destres en el domini de les arts de la navegació i una mica despistats van perdre el rumb empesos per una tramuntanada del Cap de Creus i varen ancorar sense voler-ho davant mateix de les platges de Tossa. D'allí, amb la pretensió inicial de retrobar el gruix important de l'expedició militar romana, van caminar xino-xano sense pressa per corriols de rouredes i alzinars fins a topar i anar a raure en un indret bonic i plaent voltat de petits turonets que fumejaven. Al comprovar que l'origen d'aital fumeig era degut a l'emergència natural d'aigües calentes en els seus cims, es van tornar bojós de contents donada la seva afició sense mesura pels banys d'aigua calenta i per la hidroteràpia. Quina bogeria la dels romans per l'aigua calenta !

Una vegada batejat l'indret amb el nom d'Aquis Voconis, és a dir Caldes de Malavella en llatí, i haver connectat amistosament amb els pobladors indígenes d'allà, els íbero-caldencs de la tribu dels indiquetes, gent pacífica que hi residia des de feia temps i que es dedicaven a l'agricultura i a la ramaderia, van canviar de seguida de plans.

Decidiren quedar-se allí per sempre més, ja que era un bon lloc per establir-s'hi, i dedicar-se a l'hostaleria hidrotermal i a l'exportació de les aigües calentes, molt recomanables com a guaridores de qualssevol malalties, desistint de l'interès primer de continuar en la milícia romana, feina molt més arriscada i molt menys profitosa.

I és així com de mica en mica anaren confegint una petita vila romana, de conformitat i en bona harmonia amb els indiquetes caldens, els quals van

veure amb bons ulls la construcció de diferents edificacions per a la presa de banys anomenades <Termes> i d'altres destinats a l'envasament de les aigües en unes àmfores molt coquetones que farien arribar fins als últims indrets de l'Imperi, etiquetades amb la denominació d'origen <Aqua Calidis> que vol dir <aigua de Caldes> en llatí.

D'aquests romans que primer trepitjaren la nostra vila de les aigües n'hem destacat cinc que són representats pels nostres capgrossos que bategem ara. El primer l'anomenarem JÚLIUS, reposat i seriós, que veieu vestit amb túnica, de civil i amb la corona de llorer al cap. En JÚLIUS de soldat manaia va esdevenir metge homeòpata, amb estudi, constància i esforç, sota el mestratge d'Hipòcrates i sota el patronatge d'Esculapi. Era l'encarregat de les Termes pel que fa als tractaments hidrotermals per al guariment de les malalties.

El segon és l'URSUS, el gladiador, provinent de l'Àfrica, forçut i musculós, protegit amb una carcassa metàl·lica. Era l'apoderat del Circ Romà de Caldes que en època estival amenitzava les vetllades dels estiuejants romans que feien cap a les Termes.

El tercer és el centurió PAPIRUS, sempre majestuós a dalt dels seu formós cavall TITUS. Comandava totes les expedicions d'àmfores d'aigua de Caldes que s'enviaven en carros arreu de l'Imperi.

Els dos darrers, els dos manaies subalterns del centurió PAPIRUS, són homes una mica malcarats i rudes, però molt eficaços en la seva comesa, que era la de vetllar per la defensa de la vila i de les seves aigües. Un és DUCATUS, fumador empedreït de celtas curts, com el nostre pregoner d'enguany, i molt afeccionat al joc de la petanca; l'altre és VINUS, amb el nas vermell degut a la seva afició per la beguda, nomenat cronista de la vila donada la seva facilitat per a l'escriptura.